

prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Central)
Judecătorul: T. Avasiloaie
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: I. Cimpoi, A. Danilov, I. Secrieru

ÎNCHEIERE

14 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea Comercială „SORINLUX” S.R.L., prin intermediul avocatului Natalia Covaliov,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea Comercială „SORINLUX” S.R.L. împotriva Biroului Vamal Central (Biroul Vamal Chișinău), cu privire la anularea actelor administrative și obligarea restituirii sumei încasate suplimentar pentru devamarea mărfii importate,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2017, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea Comercială „SORINLUX” S.R.L. și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 27 februarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 19 octombrie 2017, Societatea Comercială „SORINLUX” S.R.L. a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Chișinău, cu privire la anularea actelor administrative și obligarea restituirii sumei încasate suplimentar pentru devamarea mărfii importate.

În motivarea acțiunii, societatea reclamantă a indicat că a procurat, în baza contractului din 10 iulie 2010 și invoice-ului nr. YK60705A din 5 iulie 2016, încălțăminte sport, halate, camere de aer din cauciuc. Totodată, conform contractului din 10 iulie 2010 și invoice-ului YK60708A din 08 iulie 2016, au fost cumpărate încălțăminte sport, pantaloni, lăcăți.

În același timp, S.C. „SORINLUX” S.R.L. a arătat că, potrivit contractului din 10 iulie 2010 și invoice-ului YK60624A din 24 iunie 2016, a achiziționat

încălțăminte sport, halate și tălpi. De asemenea, prin contractul din 10 iulie 2010 și invoice-ul din 13 iulie 2016, s-a procurat încălțăminte sport, papuci de casa, halate, pantaloni.

Astfel, societatea reclamantă a relatat că, la postul vamal Chișinău, ținând cont de art. 23 și 24 din Codului vamal, prin care s-a ales regimul vamal de import definitiv, cu punerea mărfurilor în circulație liberă, brokerul vamal a completat, a stocat, a înregistrat pe serverul programului informațional Asycuda World și a tapat declarațiile vamale în detaliu de plasare în regim de import definitiv a mărfii. Mai mult, s-a determinat valoarea în vamă a mărfii în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă, or în baza prețului efectiv plătit sau de plătit (art.11 a Legii Nr.1380 din 20.11.1997 cu privire la tariful vamal), cu completarea formularului tipizat DVV-1 pentru anunțarea valorii în vamă. În subsidiar, reclamantul a evidențiat că metoda de stabilire a valorii mărfii (metoda nr. 1) a corespuns punctului 6 din Hotărârea Guvernului nr. 600 din 14 mai 2002, cu privire la aprobarea Regulamentului privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor industriale pe teritoriul Republicii Moldova.

În continuare, S.C. „SORINLUX” S.R.L. a susținut că, potrivit declarațiilor vamale menționate mai jos, au fost achitate succesiv următoarele plăți vamale pentru marfa achiziționată: nr. 3029 I 52515 din 16 august 2016 - suma de 338 347,94 lei; nr. 3029 I 52792 din 17 august 2016 - suma de 340 943,80 lei; nr. 3029 I 53054 din 18 august 2016 – suma de 352 497,88 lei; și nr. 3029 I 54453 din 24 august 2016 – suma de 233 684, 70 lei pentru marfa procurată.

Prin urmare, societatea reclamantă a sugerat că, din considerente neclare, fără nici un argument reprezentantul biroului vamal a refuzat validarea declarațiilor vamale completate conform metodei nr.1 și a întocmit acte de inspecție pentru fiecare act prezentat. Astfel, prin actul de inspecție din 16 august 2016 (pentru declarația vamală 3029 I 52515 din 16 august 2016), privind calculul (recalculul) drepturilor de import/export, a fost majorată suma până la 374 252,72 lei (suplimentar fiind achitată suma de 35 904,78 lei).

În același context, potrivit actului de inspecție din 17 august 2016 (pentru declarația vamală (nr. 3029 I 52792 din 17 august 2016), s-a mărit suma până la 414543,51 lei, fiind achitată suplimentar suma de 73 599,71 lei. Totodată, pârâtul a încheiat actul de inspecție din 18 august 2016, pentru declarația vamală 3029 I 53054 din 18 august 2016, privind calculul (recalculul) drepturilor de import/export, prin care a fost majorată suma până la 443 909,34 lei, ce a constituit cu 91 411, 46 lei mai mult decât plata vamală inițială. În ultimul act de inspecție din 24 august 2016, întocmit pentru declarația vamală 3029 I 54453 din 24 august 2016, s-a mărit suma inițială cu 73 301, 46 lei, în total fiind 306 986,16 lei. De asemenea, s-a solicitat completarea formularului tipizat DVV-2.

Reclamantul a conchis că, din cauza majorării plăților enumerate mai sus, a achitat suplimentar suma de 274 217,41 lei. În mod corespunzător, s-a depus o cerere prealabilă în adresa pârâtului ce viza restituirea acestei sume, însă nu a primit nici un răspuns.

În aceeași ordine de idei, S.C. „SORINLUX” S.R.L. a relatat că a procurat mănuși de cauciuc, pantaloni, strampi din fibre sintetice, în baza contractului din 10 iulie 2010 și invoice-ului YK60720A din 20 iulie 2016. La fel, s-au achiziționat pantaloni, ștrampi, ciorapi, treninguri din fibre sintetice, în temeiul contractului din 10 iulie 2010 și invoice-ului YK60715A din 15 iulie 2016.

Societatea reclamantă a continuat să menționeze că, potrivit contractului din 10 iulie 2010 și invoice-ului YK60722A din 20 iulie 2016, a cumpărat pantaloni, strampi, ciorapi, din fibre sintetice, cablu, castroane și ceainice. Iar, conform contractului nr. ZLN54FF din 4 ianuarie 2016 și invoice-ului 49597 din 1 septembrie 2016, s-au procurat cuptoare electrice, plite de masă, mese de călcat și cutii poștale.

Ca și în primul caz, deși au fost achitate niște plăți vamale inițiale, funcționarul biroului vamal fără nici o explicație a întocmit mai multe acte de inspecție pentru fiecare declarație vamală prezentată la traversarea frontierei de stat a Republicii Moldova.

Astfel, reclamantul a indicat că, prin actul de inspecție din 31 august 2016, pentru declarația vamală 3029 I 56094 din 31 august 2016, privind calculul (recalculul) drepturilor de import/export, a fost majorată suma inițială cu 80 196, 47 lei, iar în total plata a fost de 280 652,53 lei. Potrivit actului de inspecție din 1 septembrie 2016, pentru declarația vamală 3029 I 56203 din 1 septembrie 2016, s-a mărit suma până la 359 082,91 lei, fiind achitat suplimentar suma de 42 567,23 lei.

Totodată, s-a arătat că, prin actul de inspecție din 2 septembrie 2016, pentru declarația vamală 3029 I 56770 din 2 septembrie 2016, s-a ridicat suma inițială până la 223 925, 51 lei, fiind mai mult cu circa 16 739, 78 lei. Iar, conform actului de inspecție din 5 septembrie 2016, pentru declarația vamală 3029 I 57411 din 5 septembrie 2016, privind calculul (recalculul) drepturilor de import/export, a fost sporită suma până la 198 274,94 lei. Așadar, pentru devamarea mărfurilor nominalizate mai sus, pârâtul a reținut, în plus, plata vamală de 203 386, 7 lei

Nefiind de acord cu acțiunile Biroului Vamal Chișinău, la 8 septembrie 2016, S.C. „SORINLUX” S.R.L. s-a adresat cu cerere prealabilă, cu privire la restituirea sumei indicate *supra*, însă nu a obținut nici un rezultat.

În argumentarea ilegalității actelor contestate, societatea reclamantă a afirmat că, în cazul în care în urma îndeplinirii declarației vamale conform metodei 1, colaboratorul vamal a considerat că a fost o încălcare, acesta trebuia să justifice motivele insuficienței sau neveridicității documentelor prezentate, ceea ce nu a fost făcut de ultimul. Respectiv, s-a sugerat că reprezentantul pârâtului nu a procedat

conform pct. 19 din Hotărârea Guvernului nr. 600 din 14 mai 2002 , iar autoritatea vamală era în drept să determine valoarea în vamă doar atunci există temei de a considera că datele prezentate de declarant nu sunt veridice. În acest sens, faptul că alte întreprinderi declară un alt preț al mărfii, nu poate fi pus ca bază pentru alte mărfuri, deoarece la determinarea similitudinii mărfurilor se iau în considerație următoarele caracteristici (calitatea, existența mării comerciale, reputația pe piață, țara origine, producătorul).

În esență, reclamantul a precizat că autoritatea vamală nu a prezentat nici o probă care ar confirma că producția importată are aceeași calitate ca și mărfurile importate de alți agenți economici. Mai mult, pârâtul a adus descifrări deja majorate.

Societatea Comercială „SORINLUX” S.R.L. a solicitat anularea actului de inspecție din 16 august 2016 (pentru declarația vamală 3029 I 52515 din 16 august 2016), actului de inspecție din 17 august 2016 (pentru declarația vamală (nr. 3029 I 52792 din 17 august 2016), actului de inspecție din 18 august 2016 (pentru declarația vamală 3029 I 53054 din 18 august 2016), actului de inspecție din 24 august 2016 (declarația vamală 3029 I 54453 din 24 august 2016), actului de inspecție din 31 august 2016 (pentru declarația vamală 3029 I 56094 din 31 august 2016), actului de inspecție din 1 septembrie 2016 (pentru declarația vamală 3029 I 56203 din 1 septembrie 2016), actului de inspecție din 2 septembrie 2016 (pentru declarația vamală 3029 I 56770 din 2 septembrie 2016) și a actului de inspecție din 5 septembrie 2016 (pentru declarația vamală 3029 I 57411 din 5 septembrie 2016).

În același timp, societatea reclamantă a cerut obligarea Biroului Vamal Chișinău restituirea sumei de 474 603, 48 lei, încasate suplimentar pentru devamarea mărfii importate.

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtul Biroul Vamal Chișinău a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca nefondată (vol. I, f. d. 127 – 131).

Prin hotărârea Judecătoriai Chișinău (sediul Central) din 27 februarie 2017, s-a respins acțiunea ca nefondată (vol. I, f. d. 172, 175 - 179).

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a constatat circumstanțele de fapt prezentate de societatea reclamantă în cererea de chemare în judecată.

Totuși, cu privire la fondul cauzei civile, instanța de judecată a precizat că toate condițiile pentru determinarea și aplicarea metodelor de determinare a valorii în vamă a mărfii sunt reglementate la art. 12, 13, 14, 15 și 16 din Legea cu privire la tariful vamal.

Prin urmare, instanța de judecată a reținut din materialele dosarului că pârâtul a oferit posibilitatea declarantului de a determina valoarea în vamă a mărfii conform metodelor 2, 3, 4 sau 5, însă, acesta nu a prezentat informația necesară. Mai mult, s-a invocat articolul 7 alin. (2) din legea citată, în special, în cazul în care este necesar de

a confirma valoarea în vamă a mărfii anunțată, declarantul, la cererea autorității vamale, este obligat să prezinte datele respective. Dacă autoritatea vamală pune la îndoială autenticitatea acestor date, declarantul este în drept să determine valoarea în vamă a mărfii prin metodele prevăzute de prezenta lege.

În mod corespunzător, instanța a stabilit că Biroul Vamal a respectat punctele 16 și 19 din hotărârea Guvernului nr. 600 din 14 mai 2002, cu privire la aprobarea Regulamentului privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor industriale pe teritoriul RM.

Împotriva acestui act de dispoziție, S.C. „SORINLUX” S.R.L. a declarat apel în termenul legal (vol. I, f. d. 209). În apărare, Biroul Vamal Central nu a formulat nicio referință, deși a participat în ședința judiciară din 11 iulie 2017 (vol. I, f. d. 195).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 10 octombrie 2017, a respins apelul declarat de Societatea Comercială „SORINLUX” S.R.L. și a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul Central) din 27 februarie 2017 (vol. I, f. d. 205 – 215).

La deliberarea acestei soluții, instanța de apel a preluat și a constatat situația de fapt și de drept determinată de prima instanța în hotărârea din 27 februarie 2017.

Astfel, Colegiul judiciar a considerat că actele administrative contestate au fost emise în rezultatul reverificărilor efectuate în conformitate cu prevederile legale și nu a existat temei pentru anularea acestora, iar argumentele apelantului în acest sens sunt declarative și nu pot fi acceptate.

Mai mult, instanța de apel a respins punctul de vedere al apelantului, ce vizează faptul că intimatul nu a prezentat probe, care ar demonstra că există divergențe între datele oferite de declarant, întrucât organul vamal a acționat în corespundere cu prevederile legale, a acordat posibilitatea reclamantului de a determina valoarea în vama a mărfii conform metodelor (2, 3, 4, sau 5), însă, informația în acest sens nu a fost prezentată (f. d. 214).

Pentru a soluționa această cauză civilă, instanța de apel a aplicat articolele 5 alin. (2), 6 alin. (1), 7 alin. (2), 8 alin. (1) și (2), 10 alin. (2), 17 alin. (1) și (2) din Legea nr. 1380 din 20 noiembrie 1997, cu privire la tariful vamal, și punctele 13, 14, 16, 19 din Regulamentul privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor industriale pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 600 din 14 mai 2002.

La 3 noiembrie 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 10 octombrie 2017 (vol. I, f. d. 216).

La 5 decembrie 2017, Societatea Comercială „SORINLUX” S.R.L., prin intermediul avocatului Natalia Covaliov, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei

instanței din 27 februarie 2017, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanțele judecătorești au interpretat eronat articolele 6 alin. (1), 7 alin. (1), 10 alin. (2) din Legea nr. 1380 din 20 noiembrie 1997, cu privire la tariful vamal. Așadar, valoarea în vamă a mărfii importate este veridică și este confirmată prin actele comerciale, de trăsură, bancare respective, contractul, factura comercială, dispoziția de plată, certificatul de origine și parking list.

În esență, S.C. „SORINLUX” S.R.L. a sugerat că Biroul Vamal nu a demonstrat existența unor divergențe dintre datele prezentate de declarant sau că a identificat riscul de subevaluare prin compararea valorii în vamă a mărfii de evaluat cu valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare, așa cum e cerut la punctul 14 din Regulamentul privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor industriale pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 600 din 14 mai 2002. De fapt, autoritatea vamală nu a prezentat nici o probă, ce ar confirma că producția importată are aceeași calitate ca și mărfurile importate de alți agenți economici.

Recurentul a pretins că, deși intimatul a invocat utilizarea metodei nr. 6 la determinarea valorii mărfii în vamă, totuși a folosit metoda nr. 3 doar cu aplicarea flexibilității, ceea ce presupune ajustarea prețului bunurilor la un nivel comercial apropiat realității. În opinia acestuia, organul vamal trebuia să stabilească cu certitudine valoarea în vamă a mărfurilor în cauza în care nu a acceptat informația prezentată de declarant.

La 12 ianuarie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Biroul Vamal Chișinău, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 8).

Până la data examinării cauzei, intimatul nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces sau a reprezentanților acestora, conform articolului 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de S.C. „SORINLUX” S.R.L., prin intermediul avocatului Natalia Covaliov, este inadmisibilă, pentru motivele ce se succed.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor a verificat dacă recursul este formulat de persoana în drept să-l declare, dacă

este depus în termen și dacă nu a fost examinat anterior, și a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

În acest caz, se observă că mandatul seria MA nr. 1001817 din 18 octombrie 2016 dovedește faptul că avocatul Natalia Covaliov a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele S.C. „SORINLUX” S.R.L., care este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (vol. I, f. d. 3) în conformitate cu dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei, confirmă că cererea nu a fost depusă repetată și nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Prin prisma normei de drept enunțate și având în vedere data pronunțării deciziei contestate (10 octombrie 2017) și declarării recursului (5 decembrie 2017), instanța de recurs constată că cererea, supusă examinării, a fost depusă de S.C. „SORINLUX” S.R.L., prin intermediul avocatului Natalia Covaliov, în interiorul termenului de 2 luni.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la încadrarea temeiurilor invocate în recurs la dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului de inadmisibilitate prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, din următoarele considerente.

Ab initio, în conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În cazul respectiv, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

În același context, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în special, de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat (a se vedea, *de exemplu, Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul

trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić v. Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În aceeași ordine de idei, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, *Sturm v. Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36).

Din perspectiva acestor drepturi garantate de Convenția Europeană, completul Colegiului de control judiciar își propune să verifice esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestuia.

În speță, instanța observă că recurentul S.C. „SORINLUX” S.R.L., prin intermediul avocatului Natalia Covaliov, a criticat decizia Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2017 în baza articolului 432 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, la art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

În acest sens, instanța de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 10 octombrie 2017, instanța de apel s-a călăuzit de articolele 5 alin. (2), 6 alin. (1), 7

alin. (2), 8 alin. (1) și (2), 10 alin. (2), 17 alin. (1) și (2) din Legea nr. 1380 din 20 noiembrie 1997, cu privire la tariful vamal, și punctele 13, 14, 16, 19 din Regulamentul privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor industriale pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 600 din 14 mai 2002.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra căroră instanța de apel s-a pronunțat în mod detaliat, *în special*, în partea ce vizează legalitatea determinării de către intimat a valorii în vamă a mărfii prin metoda de rezervă. Totodată, S.C. „SORINLUX” S.R.L. nu a demonstrat că articolul 7 alin. (2) din Legea nr. 1380 din 20 noiembrie 1997 a fost interpretat eronat de către instanța de apel.

În plus, completul judiciar remarcă că o hotărâre judecătorească nu poate fi casată doar din considerentul că aceasta este contrară practicii stabilite de Curtea Supremă de Justiție. Așadar, Curtea Europeană, în jurisprudența sa, a statuat că nu există un drept la o jurisprudență constantă, astfel încât schimbarea jurisprudenței impusă de o abordare dinamică și progresivă este admisibilă și nu încalcă principiul securității juridice (a se vedea cauza *Unedic v. Franței*, 18 decembrie 2008, parag. 74; *Legrand v. Franța*, 26 mai 2011, parag. 36), dacă sunt întrunite două condiții: noua abordare să fie consecventă la nivelul acelei jurisdicții și instanța care a decis schimbarea interpretării să motiveze detaliat considerentele pentru care a decis astfel (a se vedea cauza *Atanasovski v. Macedonia*, 14 ianuarie 2010, parag. 38, *Legrand citată mai sus*, parag. 37).

În mod corespunzător, instanța de recurs subliniază că jurisprudența Curții Supreme de Justiție, datată cu anii 2012 – 2015 și invocată de recurent, a fost schimbată și are o abordare consecventă la nivelul acestei instanțe în anii 2016 - 2017.

De asemenea, instanța de recurs consideră că instanța de apel și-a motivat amply decizia și a răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei (a se vedea decizia de inadmisibilitate pe cauza *Fundația pentru Copii Speranța v. Republica Moldova*, 17 octombrie 2017).

În subsidiar, instanța observă că, *în principiu*, recurentul a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiasvili*, 2 septembrie 2014, parag. 34, *Samardžić v. Croația*, ibidem, parag. 28).

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că Societatea Comercială „SORINLUX” S.R.L., prin intermediul avocatului Natalia Covaliov, nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi „efectiv” (*a se vedea*, de exemplu, *Petrovic v. Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm v. Luxemburg*, *ibidem*, parag. 32).

Un raționament subsidiar al instanței în susținerea poziției sale constă în faptul că recurentul a fost reprezentat de către avocatul Natalia Covaliov, persoană abilitată și calificată, conform art. 1 din Legea cu privire la avocatură, să pledeze și să acționeze în numele clienților lor, să practice dreptul, să apară în fața unei instanțe judecătorești sau să consulte și să reprezinte în materie juridică clienții lui. Astfel, acesta a fost în măsură să cunoască condițiile pentru admisibilitatea unei cereri de recurs, în baza modului de redactare a articolului 433 lit. a) în Codul de procedură civilă și interpretarea suficient de clară și coerentă a acestuia de Curtea Supremă de Justiție în jurisprudența sa constantă (*a se vedea*, *mutatis mutandis*, *Trevisanato v. Italia*, *ibidem*, parag. 45, *Sturm v. Luxemburg*, citată mai sus, parag. 40).

Din aceste raționamente, instanța de judecată reține existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de art. 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (*a se vedea*, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în prezenta cauză civilă (*a se vedea*, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Benjamin Nersesyan*, *ibidem*, parag. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, parag. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Societatea Comercială „SORINLUX” S.R.L., prin intermediul avocatului Natalia Covaliov, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea Comercială „SORINLUX” S.R.L., prin intermediul avocatului Natalia Covaliov.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
 Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea